

Bütün ülkelerin
proleterleri birleşin!Opportunizm yenilmeden
burjuvazi yenilemez!Karkären hemü
welanat vekbin!

İŞÇİNİN SESİ

Yıl:10, Sayı:233
2 Mayıs 1983

CEX-AL

Partimizin tarihi artık likidasyon zinciri olmaktan çıkacaktır Likidatörler likide dil çeklerdir

Emine Engin

1. Broşürler İşçinin Sesi'ni doğrulayan pratiğe bir boyut daha kattı

İşçinin Sesi opportunizme karşı başkaldırınca, menşevik "resmi" yönetim *İşçinin Sesi*'ni attığını (!) iddia etti. Parti çok küçük bir gurup olmaktan, partileşmeye doğru bir adım atabilmişse, komünist partisinin işleyiş kurallarının da insan iradesinden bağımsız nesnel mantığı işlemeye başlar. Bu nedenle, nesnel olarak bizi atamadılar ama öznal istekleriyle beceribildikleri kadar örgütsel işleyişten uzak tuttular. Partiyi bölmüş oldular.

Bölünme nedeniyle *İşçinin Sesi*, menşevik kanadın iç durumunu, uzun süre yakından bilemedi. Bunu bilmeden, komünist ideolojisinin ışığında, opportunist mantığın ideolojik sonuçlarını değerlendirerek menşevik kanat hakkında çeşitli yargılar öne sürdü. Erdal yoldaşın broşürleri, bu yargıları bizim bilmediğimiz yönleriyle de öylesine doğruluyor ki, bilimsel değerlendirmenin önünde durulmaz gücü bir kez daha kanıtlanıyor.

Erdal yoldaşın broşürleri, en başta, şunu kanıtıyor ki, opportunizm, onun kendi işleyiş kuralları içinde yenilemez. İşleyiş kuralları da opportunizmin damgasını taşıdığı için, yapıcı önerilerin önü tıkanıyor. Eninde sonunda bıçak kemiğe dayanıyor: Komünistliği sürdüreceğimiz, sürdürmeyecek misin?

Erdal yoldaşın yaşadığı deneyim, birçok yoldaşın yıllardır "düzeltme" çabalarının toslayacağı kayaları çok güzel dile getiriyor. Parti birliğini, parti disiplini savunmanın tek yolu, opportunizme, onun çiftlikçi işleyişlerine karşı başkaldırmaktan geçer. Üstelik bu, başkaldırının dolu dizgin gelişmesi, kendisinin opportunizmin tortularından hızla arınması için de zorunludur.

Marks ve Engels'in bir yerde dedikleri bir söz var:

"... Devrim... yalnızca, egemen sınıf başka bir yoldan devrilemeyeceği için değil, aynı zamanda, onu deviren sınıf, kendini yüzyılların pisliğinden arındırmayı ve toplumu yeniden kurabilmeye uygun duruma gelmeyi ancak bir devrimde başarabileceği için gereklidir." (Marks-Engels, *Seçme Yapıtlar*, İngilizce basım, c.1, s.41)

Bu güzel sözler, bir bakıma, parti içinde opportunizme karşı açık kavga için de geçerlidir. Bu gerçeği Erdal yoldaş ilk broşürde şöyle dile getirmiş:

"... *Hakedenlere* karşı açık kavganın sihirli bir mantığı var. Onun kişiye kısa sürede verdiği uzlaşmasız gelişmeyi, uzlaşmalı 10 yıl vermiyor."

İşçinin Sesi'nin opportunizme başkaldırdıktan sonraki hızlı gelişimi de, Erdal yoldaşın aktardığı bu deneyim de aynı yöndedir. Birbirini tamamlayan bu deneyimlerden, tüm partililer ders çıkar-malıdır. "Disiplin" adına disiplinsizliği, "birlik" adına bölünmeyi, "sorunsuz bir gelişme" adına gelişememeyi savunur duruma düşmemelidirler. Bunun için de, bunların özünü oluşturan ideolojik çizgiyi her zaman temel ölçüt olarak almalıdırlar.

Erdal yoldaşın broşürleri, bu temelde, "resmi" kanattaki işleyişlerin ne denli disiplinsiz, ne denli laçka, ne denli keyfi, komünistlikten uzak olduğunu çok güzel sergiliyor. Biz yıllardır menşevik yönetimin disiplinsizliğini, fraksiyonculuğunu, bölücülüğünü, ana olarak onun ideolojik konumundan hareketle ileri sürdük. Broşürler ise somut örneklerle bu olguyu artık göze sokuyor.

Broşürler *İşçinin Sesi*'nin daha birçok yargısını doğruluyor, ama broşürlerin, özellikle *TKP'yi Yükseltelim* broşürünün, kanıtlamaya yardımcı olduğu belki de en önemli olgu şudur: Resmi yönetim, daha kavga açıkça patlak vermeden çoğunluğun iradesini temsil yeteneğini, yani meşruluğunu yitirmiş, "resmi"leşmiştir. Bu çok önemlidir. Broşürde yazarlarla, *İşçinin Sesi*'nin yaşadığı deneyimi birleştirerek bunun üzerinde duralım.

Erdal yoldaş, gizlilik ve örgütlerin bugünün açısından anlamı kalmamış bazı

Partimizin tarihinde hiç olmamış, farklı bir durum yaşıyoruz. Parti bir nitelik sıçramasının eşliğindedir. Yeni ve daha ileri bir aşamaya girmeye hazırlanıyor. Likidatör "resmi" yönetimin partiyi geriye sürüklemeye çabaları, bu sıçramayı şu ya da bu ölçüde güçleştirebilir, geciktirebilir ama engelleyemez.

Bugün parti, 1979'dan bu yana, hatta belki tarihindeki, en sarsıcı bunalımı yaşıyor. Bu bunalım, ancak likidasyona karşı tüm güçler belli yönde davranırlarsa, sonuncu bunalım olur. Yoksa, bu geçer, yenisi gelir, yeni aşamaya biraz daha uzun bir sürede geçeriz.

Yoğun deneylerle dolu her bunalım, aynı zamanda likidasyona karşı olanların kararlılıkları açısından da bir sınav niteliği taşıyor. Bu sınavın ilk barajı, opportunist likidatör çizginin *İşçinin Sesi*'ne karşı yarattığı önyargıları aşmaktır. *İşçinin Sesi*, partinin oturmuş kişiliğinin temsilcisi, parti birliğinin bayraktarıdır. Likidasyona karşı olanlar, kararlıysalar, sürecin şu ya da bu aşamasında, *İşçinin Sesi*'yle şu ya da bu düzeyde bir birlik kurmak zorundadırlar. Kurmazlarsa "likidasyona karşı" olma niteliklerini sürdüremezler.

Komünistler içinde yaşadıkları tarihi, o gün anlamak zorundadırlar. Bazı partililer, ne yazık ki, hâlâ atalet içindedirler. Oysa yeterince öğretici deneyim yaşandı.

Bir yanda *İşçinin Sesi*'nin görüşleri, tutumu ve örgütlenmesi, bir yanda yaşam, bir yanda da menşevik kanadın izlediği yol ve vardığı nokta vardır. Önyargısız bir yaklaşımın bunları karşılaştırmak, doğruya-yanlışı, ileriye-geriyi çplak olarak ortaya sermektedir.

Bu temelde, *İşçinin Sesi*'nin doğruluğuna karar veren ve Leninci kanada katılan birçok yoldaş oldu. "Resmi" politbürodan istifa eden Erdal yoldaş da Leninci kanada katıldı ve iki broşürle kendi deneyimlerini tüm partiye aktardı.

Erdal yoldaşın katılımı, konumu gereği önemli bir kolektif deneyimin yansımasıdır. Bu kolektif deneyim, *İşçinin Sesi*'ni doğrulayan pratiğe bir boyut daha kazandırdı.

rakkamlar veriyor. O rakkamların başka açılardan büyük anlamı vardır. 1977 sonu, 1978 başında *İşçinin Sesi*'nin görüşleri parti içinde *mutlak çoğunluğu* temsil etmektedir. Giderek de partiyi tümüyle sarmaktadır. Bu nesnel temelde, Veli Dursun yoldaşı *Atılım*'ın redaktörlüğüne, ideolojik işlerin başına getirme kararı alınmıştır. Aynı nesnel temele aykırı olarak da karar iptal edilmiştir. İşte bu noktada, resmi yönetim çoğunluğun iradesine ters düşmüş, meşruluğunu yitirmiş ve artık her açıdan gayrı-meşru olan seri operasyonlar başlamıştır.

Dursun yoldaşa ilişkin kararın alınmasıyla iptali arasında geçen "askıda durma" döneminde, *İşçinin Sesi*'nin yayını durdurması istenmiştir. İşçinin gür sesi çıkacak, *Atılım*'ın ideolojik düzeyi yükselecek diye *İşçinin Sesi* yayına ara vermişken, kararın uygulanmaması, çoğunluğun iradesine karşı işlenmiş bir suç ve aynı zamanda bu iradeyi çarpıtma yönünde gayrı meşru bir operasyondur.

İşçinin Sesi susmuşken, bu gayrı meşru operasyonun sorumluları, *İşçinin Sesi*'yle doğrudan bağlı örgütsel güce karşı, iç birliği olmayan belli bir denge oluşturmuşlar ve 1979'da saldırıya geçmişlerdir. Ancak bu denge, örgütsel işleyişin nesnel mantığı çarpıtılarak ulaşıldığı için ve kendisi belli bir irade birliği içinde olmadığından, "resmi" yönetimi gayrı meşrulukta kurtaramamıştır.

Erdal yoldaşın *TKP'yi Yükseltelim* broşüründe, oluşturulan bu dengenin irade birliğinden ne denli uzak olduğu çok açık (s.22-26) ve belgesiyle (Ek 1) yansıyor. Broşürde anlatıldığı gibi, İ. Bilen'in, plenum sabahı, plenum yapmaktan vazgeçmesi de bir rastlantı değildir. Usta siyasetçi İ. Bilen, kendisi çok iyi biliyor ki işleyişler çarpıtılarak ulaşılmış ve irade birliğinden yoksun bu sorunlu denge temelinde, düzgün bir plenum farklı sonuçlar verecektir. Bu nedenle işleyişleri çarpıtmaya, gayrı meşru operasyonlara devam etmek artık bir "zorunluluk"tur!

Dursun yoldaşımızı böyle "zorunlu" bir gayrı meşru operasyonla, akıllarınca "attıktan" sonra, *İşçinin Sesi* yeniden yayına başladı. Yayına başlayarak, menşeviklerin pamuk ipliğine asılı sahte dengelerini bir çırpıda yine alabora etti. Gayrı meşru olarak sağlanan gayrı meşru "çoğunluk" "resmi" yönetimin elinden gitti. *İşçinin Sesi*, konspirasyon nedeniyle ve *fraksiyoncu yatay ilişkileri hiçbir zaman olmadığı* için bu gerçeği o zaman bilmiyordu ama İ. Bilen biliyordu. Temmuz 1979'da telaşla radyodan saldırıya geçti. Dursun yoldaşı "attık" edebiyatı *İşçinin Sesi*'ni "attık" a dönüştü.

İşçinin Sesi'nin yayını sürdürüğe, parti

inde somut yankılanmaları da artıyordu. Ege yöre ve Ankara il örgütünün önemli bölümleri *İşçinin Sesi*'nden yana tutum aldılar. Partinin çeşitli örgütlerinden çok sayıda yoldaş ve Avrupa'da bazı örgütler yönetime karşı çıktılar. "Resmi" yönetimin işi "atmak" oldu. Demir yoldaş "atıldı". *İşçinin Sesi*'ne gözünün ucuyla bakanlar bile "atıldılar". Artık tasfiyecilikten ve öte yanda partinin kapılarını rastgele açıp, "attıkları"nın yerini doldurarak kendilerine sahte bir "çoğunluk" sağlamaktan başka yolları kalmamıştı!

Oportünistler, çoğunluğu "atarak" çoğunluğun iradesinden kurtulacaklarını sandılar. Kendi iradelerini partiye dayatıp, sonra buna kılıf bir "çoğunluk" sağlamaya çalıştılar. Gelgelelim, yaşamda çoğunluğun iradesini temsil yeteneğini yitirdikleri için, kendileri de hepten iradesizleştiler. Burjuvazinin iradesine doğru hızla yol aldılar.

Partinin meşru iradesi, komünist disiplininin kaynağı, komünist birliğinin odağı, oturmuş kişiliğinin filizi olarak *İşçinin Sesi* hızla güçlendi. "Resmi" yönetim *İşçinin Sesi*'nin dış güç olduğunu söylüyor. Ya burjuvazinin konumundan baktığı için *İşçinin Sesi*'ni gerçekten dış güç görüyor, ya da gerçeği kendi ölçülerine göre yansıtmak için yine boşuna bir çaba harcıyor. Bir komünist partisinin meşru iradesi, disiplininin kaynağı, birliğinin odağı, oturmuş kişiliği kendi dışında olabilir mi? Partimize sızmış asıl dış güç, bunu böyle gören ve gösteren partizan kliğidir. Bu dış gücü temizleyeceğiz.

Partizan kliği, desantralize parti fikrini savunuyormuş! Ne yapsın, gerçek bir merkezîyetçilik uygulayabilme yeteneğinden yaşamda yoksundur. Kendisi parti çoğunluğunun iradesine dayanan gerçek bir merkez olmadığı için "çıkartma yolu" desantralize parti teorileri uydu-
rup, partiyi eritmekte buluyor.

Onun çıkarı bir yolda olabilir ama bu yol artık çıkmazdır. Herşeye kılıf buldukları gibi, canlarının istediği bir "irade"yi başa oturtup sonra da buna kılıf olacak bir "çoğunluk" yaratarak işin içinden sıyrılmaya günleri geride kaldı.

2. Parti tarihinin de tekerleği geri çevrilemez

Partimizin tarihinde hiç olmamış, farklı bir durum yaşıyoruz, dedik. *İşçinin Sesi* partinin oturmuş kişiliğinin filizidir dedik. İşte yeni durum budur. Bugüne dek böyle bir tohum filizlenememiştir ve likidasyon zinciri likidatörlerin başarısıyla süregelmiştir. *Ama artık likidatörler likide edilecektir.* Bugün bunu başarmaya yetenekli ve kararlı bir güç vardır. Başaracaktır. Bu parti, hepten ölmeyecekse, *İşçinin Sesi*'yle bağlı olarak büyüüp olgunlaşacaktır.

Partinin tarihinde likidasyona karşı doğru noktalardan hareket eden başkaldırlılar olmuş. Ama bunların hiçbiri doğrudan kalamamışlar. Ülkede doğru komünist siyasetin toplumsal dayanağı işçi sınıfının zayıflığı temelinde, bunlar da doğruluk ölçütüyle değil, öfkenin tepkiselliğiyle ya da karşıdaki gücün caydırıcılığıyla hareket etmişler. Kendileri de yanlışla savrulmuşlar. Bu nedenle tarihte, uzlaşmış ya da birbirine düşman kalmış, ama hep geneliyle yanlış çizgiler görüyoruz. İlle de böyle olmayabilirdi ama böyle olmuş.

Eskiden likidasyona karşı doğru noktadan hareket eden başkaldırlılar olduğu zaman, likidatör yönetimler en çirkef yöntemlerle saldırıya geçerek, başkaldıranı da rayından çıkarmışlar, savurmuşlar. Bu çirkef yöntemlerin en çarpıcı örneğini geçen sayımızda ve bu sayımızda yayınladığımız belgelerde gördük. Ajan polis edebiyatı, kara listeler, polis suçlaması ardında polise ihbar... vb. İlk zamanlar *İşçinin Sesi*'nden olan yoldaşların adlarını radyodan okumaları, İGD şubelerine listeler asmaları, şimdi Erdal yoldaşa karşı giriştikleri kampanya, "resmi" likidatör yönetimin eskiye özlemini yansıtır. Anlamıyorlar ki parti tarihinin de tekerleği geriye çevrilemez! Durum değişiktir.

İşçinin Sesi oportünizme başkaldırıldığından bu yana, akla gelebilecek her türlü suçlama, karalamayla karşılaştı. Sandılar ki, *İşçinin Sesi*'ni de rayından çıkarıp, savurtacaklar.

Hesapları yanlış çıktı. Onların saldırıları karşısında *İşçinin Sesi* öyle bir duvar gibi durdu ki, o gün bu gündür, kendileri iyice raydan çıktılar, geriye doğru yuvarlanıp gidiyorlar.

İşçinin Sesi'ne yönelttikleri karalamalar yağmur suları gibi üzerimizden akıp geçti. *İşçinin Sesi*, düşmanımın düşmanı dostumdur tuzağına hiç düşmeden, menşeviklerin her dediğinin tersini söylemek gibi bir kayguya hiç kapılmadan, tutumunu yalnızca doğruluk ölçütüne göre belirledi. Bu tutum menşevikleri savurdu, onları sergilemeye yaradı.

Bu bağımsız tutumun, ülkede toplumsal dayanağı da güçlenmişti. Güçlenen işçi sınıfı, yükselen sınıf savaşımı temelinde, partimizde ilk kez, oportünizme karşı bağımsız komünist çizgi kalıcı kök saldı. 1979'da oportünizme başkaldıran *İşçinin Sesi*'nin, hiçbir karalamayla kirletilemeyen pırıl pırıl bağımsız komünist çizgisi, partimizin oturmuş kişiliğinin filizi, olgunluk çağına yaklaşmışlığımızın müjdecisi oldu.

Partinin oturmuş kişiliğinin temsilcisi doğru komünist çizgi pratiğinin desteğiyle geliyor, güçleniyor. Zaman onu doğruluyor. Çeşitli yollardan yaşanan deneyimler kıvrıla kıvrıla hep bu çizgiye ulaşıyor. Erdal yoldaşın aktardığı dene-

yim, anlayana, bu açıdan çok öğreticidir.

Devrimci niyetler taşıyan, komünizme gönül vermiş tüm yoldaşların tüm deneyimleri kıvrıla kıvrıla aynı yatağa akacaktır. Partimizin tarihi artık likidasyonlar zinciri olmaktan çıkacaktır.

3. Partiye sızan polis; legalist, likidatör, oportünist ideolojiler

Erdal yoldaşın "resmi" politbürodan istifa etmesi üzerine, "resmi" yönetim, 22 Kasım 1982 tarihli gizli bir belge dolaştırdı. Gazetemizin 230. sayısında bu belgeyi bastık.

Belge dikkatli okunduğunda, partizan kliğinin birisine devretmek için çırpındığı ciddi bir günahın varlığı anlaşılmalıdır. Belgenin belirleyici özelliği, bu günahı Erdal yoldaşa yüklemek için çabaladıklarını yansıtmaktadır. Bu çabayla kendi paniklerini belgelediler.

Aradan epey bir süre geçtikten sonra, 7 Nisan 1983 tarihli bir plenum açıklaması belirdi. Bu açıklamada, Haydar Kutlu'nun genel sekreterliğe, İ. Bilen'in de genel başkanlığa getirildiği duyuruldu. "Barış ve ulusal demokrasi için" başlığını taşıyan eylem programının onaylandığı belirtildi. Erdal yoldaşa, beklenen aşağılık yollardan saldırdıktan sonra, faşist cuntanın şehit ettiği bir yoldaşın anısı da aynı aşağılık yollardan sömürülmeye çalışıldı.

Bundan sonra radyodan "H. Erdal üstüne" "plenum" kararı okundu. Bu kararda ilk belgedeki içeriğin yanısıra, A. Sarıca'nın polis olduğu, Erdal yoldaşın bu kişiden gizli kadrolar aldığı(!) ileri sürüldü. Erdal yoldaşın *TKP'mizi Yükseltelim* broşüründe sözünü ettiği likidasyon zincirinin, klasik anti-Sovyet anlayışı yansıttığı söylendi. Bir de, Erdal yoldaş hakkında şöyle dendi:

"Onun, TKP'yi sözde bir gurubun ele geçirdiği yolundaki iddiasına ... en iyi yanıt, genel sekreterin yönetiminde merkez komitesinin politik büro çevresinde gerçekleştirdiği Leninci birliğidir."

Şimdi, bazı noktaları ayıklayarak başlayalım.

İ. Bilen genel başkanlığa, Haydar Kutlu genel sekreterliğe getirilmiş. Ama her nedense "Leninci"(!) birlik, genel başkanın değil de genel sekreterin yönetiminde gerçekleşmiştir. Bu durum TKP'yi bir gurubun ele geçirdiği yolundaki iddiaya en iyi yanıtı! *Yanıt değil kanıttır.*

Partizan kliği, İ. Bilen'i genel başkanlığa (?) getirerek, kızığa çekmiştir. Kendi klik yöneticisi Haydar Kutlu'nun yönetiminde de "birliği" sağlamıştır! Daha doğrusu evcilik oynamaktadır.

Yönetimin kendi yazdığı — kendi bozduğu tüzük de, "kongrelerin arası 6 yılı geçemez" diyor. Zaten çoktan meşruluğunu yitirmiş bir organın başına,

darbe gibi gayri meşru bir yoldan oturulmuş partizan kliği, tüm varlığıyla ve yaptıklarıyla tüzükte söylenenlere tersken, tüzükte sözü edilmeyen genel başkanlık diye bir kurum oluşturuyor. Maskaralığın bu kadarı gerçekten az bulunur.

Bu maskara yönetim, faşizmin şehit ettiği yoldaşların saygıdeğer anısını da kendi orta oyununda araç olarak kullanıyor. Kendi acizliğinden kaynaklanan iğrenç bir üslupla Erdal yoldaşa saldırdıktan hemen sonraki paragrafta Deniz yoldaşın anısını ve partililerin duygularını sömürerek, acizini gidermeye çalışıyor.

İlk belgede, partizan kliğinin devredecek bir kurban aradığı ağır bir suçun varlığı yansıyor, demiştik. Erdal yoldaşı denediler olmadı. Mantığı yoktu. Plenum kararında da A. Sarıca'nın polis olduğunu ileri sürüyorlar.

Yalancı çobanın hikayesini herkes bilir. Artık bu yönetimin, kanıtsız gevezeliklerine inanmak için ahmak olmak gerekir. Likidasyon zincirinin halkası olan likidatör yönetimler zinciri, Nazım Hikmet'e bile bu "suçlama"yı yöneltmişler. Son yıllarda, hepimiz bu iltifata nail olduk. Öyle ki, bir söylentiye göre, TKP "resmi" yönetiminin "polis" dedikleri hakkında, faşist cunta, devrimci oldukları gerekçesiyle soruşturma başlatıyormuş!

Durum böyleyken, bu maskara yönetim, kendisi gibi maskara olmayan gerçek bir belge yayınlamazsa, bilin ki hapiste çok sayıda partili *İşçinin Sesi*'ni savunduğu için, çeşitli sıfatlarla suçlanmaktadır. Yok belge yayınlarlarsa, yine aydınlığa çıkamaz.

İşçinin Sesi'nin 227. sayısında Yürük-oğlu yoldaşımız bazı sorular yöneltmişti:

"1. TKP ile ilgili her satırın MİT elinden çıktığı bir ortamda Kutlu diye bir kişinin yakalandığının gazetelerde yayınlanması, ardından bir daha sözünün edilmemesi ne anlama geliyor?"

Artık bu kişinin sözü ediliyor.

"5 ... Sapancı yoldaş bilmesine olanak olmayan şeyleri de 'konuşmuş' görünüyor. Polis bu bilgileri nereden aldı?"

Partizan kliği, bu soruyu, "Sarıca'dan aldı" diye yanıtlamak istiyor. O zaman yeni bir soru beliriyor: Sarıca bilmesine olanak olmayan bu bilgileri nasıl verebildi? Gazetelerde Sapancı, Sarıca ve Kutlu'nun yakalandığı aynı sırada yayınlanmıştı. (31 Temmuz 1981, *Hürriyet*) Söylenişine göre, Kutlu ve Sapancı politbüro üyeleri ve yurt içi parti birimleri sorumluları, Sarıca ise yalnızca Marmara yöre sekreteriydi.

Her neyse. Kişi olarak kimin ne olduğu bizi pek ilgilendirmiyor. Ancak bu maskara likidatörlerin, önlere gelene kişisel karalama yapan iğrenç tutumlarına son vereceğiz. Son ÜB

bildirimizde tutumumuz çok güzel dile getirilmiştir.

"Resmi" yönetim, parti içi ideolojik tartışmadan bucak bucak kaçarken, yoldaşlara yönelik parti içi polisiye araştırmayı hiç ihmal etmiyor. Oysa asıl sızma, onun ideolojisinin ta kendisidir. Acaba partiyi kim polise teslim etti? Legalist, likidatör, oportünist ideoloji teslim etti. Asıl bu suçlu, bu polisi yargılamak gereklidir.

Şimdi buna gelelim.

4. Burası barış derneği değil

TKP "Merkez Komitesi", likidasyon zinciri tezine karşı şu "yanıtı" vermiş:

"Anti-komünist odaklar... komünist partilerinin ulusal niteliği olmadığını, bağımsız davranamadıklarını, SBKP'nin sürekli bu partilerin iç işlerine karıştığını, işine gelmeyenleri likide edip yerine başkasını kurduğunu, bu gibi yalanları yayıyorlar. Partilerin... tepeden inme buyruklarla yönetildiklerini, göstermelik kongrelerin yapıldığını, kararların tartışılmadan dayatıldığını vb. iddia ediyorlar. *TKP'mizi Yükseltelim* başlıklı... broşür, onun likidasyon zinciri tezi emperyalizmin bu klasik anti-Sovyetik, anti-komünist anlayışını yansıtır."

Emperyalizm göstermelik kongreler yapıldığını iddia ederek karalama yapıyor. Bizim likidatör yönetim, herhalde hiç kongre yapmayarak, emperyalizmin karalamalarını biraz daha güçlendirmeye çalışıyor. Bu bir yana, asıl önemlisi, yukarıdan çıkan sonuca göre "resmi" yönetim *düşüncesel düzeyde* partilerin işlerine karışılmasına şiddetle karşıdır. Bunun, "emperyalizmin anti-Sovyet, anti-komünist karalaması" olduğunu düşünüyor. Böylece kendi ulusculuğunu, dünya işçi sınıfından bağımsızlığını çok güzel sergilemiş oluyor.

Daha 1979'da Yürük-oğlu yoldaşımız, *Proletarya Enternasyonalizmi* kitabında bu konuya değinmiş ve şöyle demişti:

"Komünist partisinin gerçek bağımsızlığı, burjuvaziden sınıfsal bağımsızlığı ve dünya komünist hareketinin öteki tugayları ile, en başta şanlı SBKP ile en derin birlik ve dayanışmayı içerir. Komünistlerin bağımsızlıktan anladıkları budur." (s.77)

"Proleter enternasyonalizmi diplomatik söylevler arasında 'herkes bildiğini okusun'a indirgenemez. Her komünist partisinin hem kendi işçisine, halkına, hem de uluslararası komünist harekete karşı hesap verme yükümlülüğü vardır." (s.79)

Emperyalizmin "suçlamaları" oportünizmin uluscu "bağımsızlık" görüşlerini azdırmaya yöneliktir. O yönden saldırıyor ki, oportünistler, "hayır, partilerin işlerine karışılmaz" tezini daha da şiddetle savununlar. TKP "resmi" yönetimi tam da bunu yaparak, ulusculuğunu belgeleyerek, özde emperyalizme yaranmaya çalışıyor.

"Resmi" yönetim aklınca emperyalizmin anti-Sovyet karalamalarına karşı (?) çıkarken, uluscu tezle iççe bir de yalan söylüyor: Partilerin iç işlerine asla

karışılmamalıdır ve karışılmıyor.

Bal gibi de karışılıyor. Devrimci durumu ve faşizmi inkar etmenin altında yatan bir olgu da bu karışmadır. Bugün partide yaşadığımız bu maskaralıkların, bu denli akıl almaz gayri meşrulukların olabilmesi de bu karışmayla bağlıdır. Ve işin ilginç, düşünce düzeyinde sapına kadar ulusçu, dünya işçi sınıfından ipini koparmış bu gayri meşru, likidatör "resmi" yönetim, bu yönde karışma oldu mu hararetli yalanlarla, kendi yolundan, gizleyerek savunuyor.

Biz proleter enternasyonalizminden, partilerin dünya işçi sınıfına karşı hesap verme yükümlülüğünden, partilere, burjuvaziden sınıfsal bağımsızlığı pekiştirici yönde karışılmasından *yanayız*. Ama bugünkü somut karışmanın yönüne *karşıyız*. Bu karışma, partilerin burjuvaziden bağımsızlığını zedeler yönedir.

Lenin, gerçek enternasyonalizmi tanımlarken, "*kişinin kendi ülkesindeki devrimci hareketin ve devrimci savaşımın gelişmesi için yürekten çalışması ve ayrıcasız her ülkede bu savaşımı, bu ve yalnızca bu çizgiyi (propaganda, sempati ve maddi yardımla) desteklemesi*"nden söz ediyor. (Lenin, *Toplu Yapılar*, İngilizce basım, c.24, s.75) Söz konusu karışma Lenin'in dediği devrimci çizgiyi desteklemiyor! Biz bu yönde karışmaya karşıyız!

Açıktır ki ortaya bir başaşağılık çıkıyor. "Resmi" likidatör yönetim, karışmaya karşı ama *bu* somut karışmadan yanadır. Biz ise karışmadan yanayız ama Marksizm-Leninizm temelinde olmayan yönde *bu* karışmaya kesin karşıyız. Bize anti-Sovyetizm suçlaması (!) yöneltmek isteniyor oysa yöneltenin kendisi anti-Sovyetir.

Bu garip bir durumdur ama anlaşılabilir değildir.

Sovyetler Birliği, uzun yıllardır emperyalist sistemini bol olanaklarıyla başa çıkmaya çalışıyor. Bu onun üzerine ağır bir basınç bindiriyor ve kısa erimli bazı çıkarlarını, dünya devriminin, dolayısıyla kendisinin de uzun erimli, temel çıkarlarının önüne koyma eğilimini güçlendiriyor. Bugün, bir yandan devrim için savaşmak, öte yandan, yapıcı eleştiriyi SBKP'yi uyarıya çalışmak, proletarya enternasyonalizminin, Sovyetler'e dostluğun aldığı zorunlu biçimdir.

Şimdi yeniden gelelim likidasyon zincirine. Bu teze karşı anti-Sovyetizm "suçlaması" yöneltmek, sorumluluğu Sovyetler'e atmaktır. "Sovyetler partiyi likide etmemizi istiyor" demektir. 26. Kongre'de SBKP, *Sovyetler Birliği'nin dış siyasetine ilişkin olarak*, doğru ya da yanlış, "herşey barış içindir" dedi diye size ne oluyor? Siz Sovyetler Birliği'nin dış siyasetini, Türkiye'nin içinde izlemek zorunda mısınız?

Atılım'da Ali Saim diye bir yazar

türedi. Aralık sayısında şöyle söylüyor:

"Komünistler, şimdi 'herşey barış için, ülkemizin güvenliği, halkımızın yaşama hakkı için' diyerek öne atılmalı, demokrasi ve sosyal haklar uğrunda savaşmaları, istemleri, barış ve ulusal bağımsızlık istemleriyle bağlamalıdır."

Halkımızın yaşama hakkı, güvenliği böylece elinden alınmak isteniyor. Barış savaşımı devrim savaşımına bağlandığı ölçüde başarılı olur. Devrim savaşımı ortada yok ama haydi diyelim demokrasiyi onu anlıyor. O zaman da, devrim savaşını barış savaşına bağlayarak ikisine birden zarar veriyor.

Aynı Ali Saim, *Şubat Atılım*'ında bu zararın muhasebesini yapmış. Önce barış mı, demokrasi mi daha çok adam toplar diye hesaplamış. "Çıkarları baskı rejimiyle emekçilerin sosyal ekonomik haklar için savaşımını ezmekte olan burjuvazinin sıralarında bile, Türkiye üzerindeki ABD baskıları — ... — belirgin bir hoşnutsuzluk yaratıyor" diyor ve buradan, barış savaşımının "en geniş güçleri birleştirici bir etken duruma" geldiği sonucuna varıyor.

Üstelik Ali Saim, bu banal kelle hesaplarını "proletarya"yla da bağlamış şöyle diyor: "Herşey bir yana, proletarya barışı sağlamadan kendi amaçlarına ulaşamaz." Bizim bildiğimiz ve de doğrusu, tam tersidir. Proletarya amaçlarına ulaşmadan barışı sağlayamaz. Ali Saim'in "proletarya"sı başka dünyada yaşıyor herhalde!

Mart *Atılım*'ında da N. Gürel, aynı konuyu işlemiş:

"(TKP) Halkın demokrasi güçlerinin dikkatini ... en can alıcı konuya, ABD yönetiminin ülkemiz üzerindeki planlarına çekmek, halkın savaşımını buraya yöneltmek için çalışıyor"

Gerçekten işçi sınıfının canını alacak bir konu! TKP, halkın, *demokrasi* güçlerinin dikkatini faşizme karşı demokrasi savaşımından çekmek, dışa, ABD'ye çevirmek için uğraşıyor! Devrimi engellemek için bütün yaptıklarını böyle açıkça yazsalar, büyük hizmette bulunurlar! Yeni çıkan barış ve ulusal demokrasi programı, sanıyoruz bu hizmeti pekiştirecektir.

Türkiye'de "herşey barış içindir" demek, partinin likidasyonu demektir. Ana iş barış savaşımıysa, komünist bir partiye gerek yoktur. Bu her durumda, ideolojik olarak, içerik olarak likidasyondur. Türkiye, burjuva demokrasisinin yaşayabildiği bir ülke olsa, barış derneği gibi çalışan bir "komünist" partisi varlık sürdürebilir. Ama barış derneğinin bile yasaklandığı bir ülkede "herşey barış içindir" demenin doğrudan örgütsel sonucu partinin düpedüz likidasyonudur. Öyle de oluyor.

İyi bir barış derneği yönetimi olma yeteneğinden uzak olan TKP "resmi" yönetimi, Sovyetler Birliği'ne de, barışa

da, devrime de, partiye de zarar vermektedir.

5. Partinin komünist birliğinin bayrağı İşçinin Sesi'dir

Barış için savaşımı ana iş edinmiş bir "komünist" partisinde, örgütsel birliğin de, ideolojik derinliği barış hedefinin düzeyinde olur. Bu düzeyin bir kat derinine indin mi kaçınılmaz olarak farklı düşünceler ve fraksiyonlar türer.

Yine böyle bir partide, disiplinin gücü ve merkezileşmiş otoritesi, burjuvaziye devrimci, devleti parçalamak göreviyle karşı karşıya olan bir komünist partisi gibi olamaz. Böyle bir partide merkez, işin doğası gereği, denge hesaplarında biraz daha avantajlı olan bir fraksiyondan başka birşey olamaz.

"Resmi" kanadın, "resmi" yönetimin manzarası tam da böyledir. Taktiklerde ilk yansımaları gösteren oportünizm kök saldı, derinleşti ve 1981'de, partizan kılığı gibi azılı oportünist bir yönetimi "gerekli" kıldı. Bu "gereklik" bir darbeye karşılandıktan sonra da süreç durmadı, ilerledi. İ. Bilen bile fazlaca parti-yanlısı kaldı, ayak bağı oldu.

Oportünizmin açık likidasyona doğru olgunlaşma sürecinin ürünü olan bu azılı likidatör "resmi" yönetimin, çekim gücü, merkezi otoritesi de çok zayıf olduğundan, önceleri su altında duran ve çekişen fraksiyonlar ortalığa saçıldı. Şu anda yaygın bir kargaşa vardır. Herkes kimin hangi guruptan, kime karşı vb. olduğunu biliyor ama fikirler düzeyinde, açıklıkla yürütülen bir tartışma hâlâ yoktur.

Fraksiyonların varlığı komünist tartışısında kalıcı bir olgu olarak kabul edilemez. Ama bir kez ortaya çıkmışsa, o zaman sorunları ideolojik siyasal düzeyde açıkça tartışarak, önyargıları yıkıp bilimsel bir gözle bakarak, soruna komünistçe yanayarak, partiye yararlı, onu ilerletici bir çözüme ulaşmak gereklidir.

Likidatör yönetim, gerek ideolojik, gerek siyasal ve gerekse örgütsel olarak komünist partisinin yaşamda tuttuğu yeri boşaltıyor. Bu yeri dolduran hazır bir güç olmasaydı, parti eriyip giderdi. Ama var. *İşçinin Sesi* bu yeri ideolojik, siyasal, örgütsel tüm dokusuyla dolduruyor. Partinin komünist birliğinin bayrağı Leninci kanattadır. Artık likidatörler likide edileceklerdir!

Partimizin tarihinde hiç olmamış, yeni bir durum yaşıyoruz. Yeni ve daha ileri bir aşamaya girmenin eşiğindeyiz. Bu eşiği yaşamda somutlayacak olan çoğunluğun gerçek iradesini dürüstçe yansıtacak 5. Kongre'dir. Türkiye'de, kısa sürede büyük görevlerle karşılaşabiliriz. Acele edelim yoldaşlar!

Yaşasın TKP! Yaşasın komünizm!